

HIC DIGITUR DEI

Director: Antoni Martí

Guió: Quim Monzo / Roser Fradera

Música: Quim Sota

Intèrprets: Rosa Novell, Xavier Elorriaga, Alfred Luchetti, Monserrat Carulla, Pepa López, Maruja Torres, Nadala Batiste, Miquel Cors.

"QUAN FRANCO VA MORIR, ÉREM JOVES ÀCRATES" (Imma Merino)

Molts anys abans que Isaki Lacuesta engresques a una sèrie de primeres figures del món del cinema i del teatre perquè participessin en el seu projecte cinematogràfic de "Murieron por encima de sus posibilidades", l'Antoni Martí ja ho va fer per realitzar aquesta esborrajada pel·lícula anomenada **Hic digitur dei**. Molt abans que existís aquesta fórmula de recollir diners per portar a terme projectes culturals anomenada "verkami", l'Antoni Martí ja ho va aconseguir per poder finançar la pel·lícula, d'una manera casolana, a partir de aportacions particulars i de la productora de la pel·lícula Dolors Fuster. Però es clar, estem parlant de l'any 1976 / 1977, on la tecnologia actual era només una fantasia. Rodada amb pel·lícula de Super 8 i amb unes condicions precàries, més ben dit: més que precàries, es va filmar aquesta festiva i anàrquica pel·lícula, gràcies a la il·lusió, les ganes de fer coses i sortir de la foscor franquista. Amb un entusiasme fora de lloc. La majoria dels actors són de teatre, que van participar en el Primer Grec en el que Antoni Martí va rodar-hi un documental sobre l'experiència del festival d'estiu i entre toma i toma va entusiasmar i anar engrescant a una colla d'actors perquè participessin en aquesta utòpica aventura, que va durar 14 mesos. Es rodava moltes vegades els cap de setmana o quan algun actor tenia lliure i li anava bé. Però tot i l'anarquia del rodatge, tots, absolutament tots, tenien unes ganes boges de complir amb els compromisos assumits.

Hic digitur dei, apart de ser possiblement la millor crònica dels moments d'eufòria llibertària després de la mort del dictador Franco, també és la de la transició i, sobretot, l'esclat de viure per fi, en llibertat; també és una pel·lícula coral, amb actors que començaven les seves carreres i que molts

d'ells ja no hi son i per tant s'ha convertit en una mena de document d'un moment històric, però també de reconeixement a una professió que ha estat a les verdes i a les madures. Alguns dels actors, els tenim encara presents en el nostre record recent, com Rosa Novell. També hi trobem un Alfred Luchetti en plena forma com la Nadala Batista i a un jove Miquel Cors....

Hic digitur dei, que com he dit es va rodar en pel·lícula Super8 (fa anys vaig tenir la sort de veure-la en aquesta format original), ara la podrem gaudir amb una extraordinària i restaurada còpia de la versió original. Aquesta projecció en el Cinema Truffaut, dins la programació de Temporada Alta 2015, serà la primera d'una sèrie que es faran per diferents indrets del país i que començarà el proper dia 23 de Novembre a Barcelona en els Cinemes Girona.

Llarga vida a **Hic digitur dei** i que algun dia puguem recuperar la espontaneïtat, l'explosió i les ganes de gresca i d'ironia que té la pel·lícula d'Antoni Martí.

Guillem Terribas, col·lectiu de Crítics de Cinema.